

Het boek Joël en de Laodicese Kerk der Zevende-dags Adventisten - Nummer Zeven

Jeff Pippenger

2025-12-09

Nummer Zeven

In de eerste enkele artikelen hebben wij de passage uit **The Desire of Ages** opgenomen waarin Christus de gelijkenis van de wijngaard voorhoudt aan de kibbelende Joden. De gelijkenis van het lied van de wijngaard is ook het lied van Mozes en van het Lam, dat de honderd vierenveertigduizend zingen; en de Inspiratie deelt ons mee dat een „lied” in de profetie een „ervaring” voorstelt. De honderd vierenveertigduizend volgen het Lam, waarheen Het ook gaat, en daarom zullen zij door dezelfde ervaring gaan als Christus en Mozes. Christus, als de omega van de profetische geschiedenis van het oude Israël, en Mozes, de alfa van de profetische geschiedenis van het oude Israël, leefden beiden in parallelle perioden waarin een voormalig verbondsvolk werd voorbijgegaan en een nieuw verbondsvolk werd uitverkoren. De honderd vierenveertigduizend zingen het lied van Mozes en van het Lam doordat zij een geschiedenis doormaken waarin een voormalig verbondsvolk wordt voorbijgegaan—terwijl de Heere een verbond aangaat met Zijn laatste verbondsvolk.

Profetisch bezien, toen Christus de gelijkenis voordroeg, komt dit overeen met Petrus die zich op Pinksteren richt tot de kibbelende Joden. In de uiteindelijke crisis vertegenwoordigt Jezus, die de gelijkenis aan de kibbelende Joden voorhoudt, hen die het lied van de wijngaard zingen voor de dronkaards van Efraïm. Petrus brengt op Pinksteren hetzelfde lied ten gehore; alleen zingt hij het in de toonaard van Joël. Het lied van de wijngaard is het lied van een voormalig verbondsvolk dat verstoten wordt in dezelfde tijd waarin een nieuw verbondsvolk met de Heere in het huwelijk wordt verbonden. De maagden die teleurgesteld waren en de tijd van vertoeven binnengingen, wachtten op het huwelijk, en de volmaakte vervulling zou zijn dat zij wachten op de verzegeling van de honderdvierenvijftigduizend.

Het boek Joël begint met het eerste hoofdstuk, waarin wordt beschreven hoe Gods wijngaard is verwoest door de drinkers van wijn en sterke drank, van wie de „nieuwe wijn” van hun mond is afgesneden. Zodra Jezus de Joden had meegedeeld dat hun koninkrijk van hen zou worden weggenomen en gegeven aan een groep pachters die de ware vruchten van de wijngaard zullen voortbrengen, sloeg Jezus een andere richting in en verwees Hij naar de hoeksteen in de tempel die terzijde was gesteld, maar bestemd was om de sluitsteen te worden. Het begin zou aan het einde worden herhaald, en wanneer deze waarheid wordt uiteengezet, wordt zij voorgesteld als „wonderbaarlijk”.

De „regel van de eerste vermelding” in Gods Woord maakt ons duidelijk dat, omdat Joël eerst de verwoesting van de wijngaard behandelt, dit het hoofdthema van zijn getuigenis is. Joël staat hierin niet alleen, want elke grote profeet begint zijn getuigenis met de zonden en de verloren toestand van Israël aan de orde te stellen.

In Jesaja achtentwintig worden de „spottende mannen die heersen” over „Jeruzalem” voorgesteld als de „dronkaards van Efraïm” en als de „kroon der hoogmoed”. „Kroon” duidt op leiderschap en „hoogmoed” duidt op een satanisch karakter.

De dronkaards worden in tegenstelling geplaatst tot het overblijfsel („residu”), dat Gods „kroon” van heerlijkheid wordt; want tijdens de late regen richt de Heere Zijn „koninkrijk der heerlijkheid” op, zoals getypeerd doordat Hij aan het kruis het „koninkrijk der genade” oprichtte. Het koninkrijk der genade aan het kruis is een type van het koninkrijk der heerlijkheid bij de zondagswet.

De spade regen begon op 9/11, toen ook de verzegeling van de honderdvierenvijftigduizend en het oordeel over de levenden een aanvang namen. In de tijd van de verzegeling begon de uitstorting van de Heilige Geest op 9/11, toen Jezus enkele druppels uitblies. Zij vormt het fundament, en de uitstorting van de Heilige Geest bij de Middernachtsroep is de sluitsteen. „Wonderbaarlijk” is een symbool van de periode van de uitstorting van de Geest „van 9/11 tot aan de zondagswet.”

De parallele, maar tegengestelde symboliek van de „kroon” als voorstelling van leiderschap wordt uiteengezet in het verhaal van Jesaja achtentwintig, wanneer de dronkaards die over Jeruzalem regeren worden voorbijgegaan en het leiderschap van Gods gemeente aan het overblijfsel wordt gegeven. Dit illustreert de gelijkenis van de wijngaard. De kroon van de dronkaard wordt weggenomen, en vervolgens zijn de honderd vierenveertigduizend de kroon die het koninkrijk van Christus vertegenwoordigt. Jesaja onderwijst dezelfde waarheid in hoofdstuk tweeëntwintig, wanneer Sebna naar een ver land wordt weggeslingerd en door Eljakim wordt vervangen. Of het nu de dronkaards van Efraïm zijn of Sebna in hoofdstuk tweeëntwintig, zij vertegenwoordigen beiden het leiderschap van Gods voormalige verbondsvolk dat wordt voorbijgegaan.

Zacharia identificeert de Triomfantelijke Intocht, die tevens de Middernachtsroep is, en de verzen die daarop volgen stemmen overeen met Jesaja doordat zij Gods volk als een kroon aanduiden.

Verheug u zeer, o dochter van Sion; juich, o dochter van Jeruzalem: zie, uw Koning komt tot u: Hij is rechtvaardig en heeft heil; nederig, en rijdend op een ezel, op een veulen, het jong van een ezelin. En Ik zal de strijdswagen uit Efraïm uitroeien en het paard uit Jeruzalem, en de strijdboog zal uitgeroeid worden; en Hij zal vrede spreken tot de heidenen; en Zijn heerschappij zal zijn van zee tot zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde.

Ook u betreft: door het bloed van uw verbond heb Ik uw gevangenen uit de kuil zonder water doen uitgaan.

Keert weder tot de vesting, gij gevangenen der hoop; ook heden verkondig Ik dat Ik u het dubbele zal vergelden; wanneer Ik Juda voor Mij gespannen heb, de boog met Efraïm gevuld, en uw zonen, o Sion, heb opgewekt tegen uw zonen, o Griekenland, en u gemaakt heb als het zwaard van een held.

En de HEERE zal boven hen verschijnen, en zijn pijl zal uitgaan als de bliksem; en de Heere HEERE zal op de bazuin blazen, en optrekken in de stormwinden van het zuiden. De HEERE van de legermachten zal hen beschermen; en zij zullen verslinden en onderwerpen met slingerstenen; en zij zullen drinken en gedruis maken als door wijn; en zij zullen vervuld

worden als offerschalen, en als de hoeken van het altaar. En de HEERE, hun God, zal hen te dien dage verlossen als de kudde van zijn volk; want zij zullen zijn als de stenen van een kroon, opgericht als een banier over zijn land. Want hoe groot is zijn goedheid, en hoe groot is zijn schoonheid! koren zal de jongelingen doen gedijen, en nieuwe wijn de jonge dochters. Zacharia 9:9–17.

Vers elf (9/11) luidt: „Ook u aangaande, door het bloed van uw verbond heb Ik uw gevangenen uit de kuil uitgezonden waarin geen water is.” Christus bevestigde het verbond met velen voor één week, en de week begon bij Zijn doop. Drie en een half jaar wandelde Christus onder de mensen, en in de afsluitende periode van die drie en een half jaar vervulde Christus de voorspelling van Zacharia, waarin de triomfantelijke intocht van de Messias in Jeruzalem wordt aangeduid. De Middernachtsroep luidde een periode in die leidde tot Christus’ dood, begrafenis en opstanding. Christus’ doop vertegenwoordigt Zijn dood, begrafenis en opstanding, zodat het begin en het einde van de periode van drie en een half jaar hetzelfde zijn.

Christus’ doop is een voorafschaduw van 11 september, en 11 september markeert het begin van een periode die eindigt bij de zondagswet. Op 11 september begon de late regen te sprenkelen, en bij de zondagswet wordt zij zonder mate uitgestort, zoals werd voorafgebeeld doordat Christus op de discipelen een paar druppels regen vooruitblies vóór de uitstorting op Pinksteren.

Zacharia 9:11 stemt overeen met 9/11 en tevens met de Middernachtsroep, die tot de zondagswet leidt. Op 9/11 kwam de boodschap aan Laodicea als tegenwoordige waarheid, zoals zij dat had gedaan in 1856 en 1888. De boodschap aan Laodicea wordt gegeven aan mensen die zich er niet van bewust zijn dat zij dood zijn. Zij bevinden zich in een „kuil” zonder boodschap van de late regen, want hun kuil heeft geen water. Als Laodicea slechts zou antwoorden op het kloppen aan hun hart, zou de Heer hen uit de kuil opheffen, want totdat de genadetijd bij de zondagswet sluit, zijn zij „gevangenen der hoop.”

Wat u aangaat: om het bloed van uw verbond heb Ik uw gevangenen uit de kuil waarin geen water is, doen uitgaan. Keert weder tot de vesting, gij gevangenen der hoop; ook heden verkondig Ik dat Ik u dubbel zal vergelden. Zacharia 9:11, 12.

9/11 gaf kracht aan de boodschap die in 1989 kwam. Die boodschap is de boodschap van de derde engel, maar binnen de structuur en terminologie van de Milleritische hervormingsbeweging markeerde 1989 de komst van de eerste engel. De boodschap van de eerste engel werd op 11 augustus 1840 bekrachtigd door een vervulling van een profetie betreffende de islam, en zij duidt aan dat de komst in 1989 van de derde engel bekrachtigd zou worden door een vervulling van een profetie betreffende de islam.

Toen de profetie van de islam op 11 augustus 1840 werd bevestigd, daalde de engel van Openbaring tien neer, en werd daardoor de nederdaling van de engel van Openbaring achttien op 9/11 voorgesteld. De bekrachtiging van de eerste engel in 1840, en de bekrachtiging van de tweede engel in 1844, beelden beide de bekrachtiging van de derde engel op 9/11 uit. 18 juli 2020 was de komst van de tweede engel, zoals voorgesteld door de eerste teleurstelling van de Millerieten op 19 april 1844. De geschiedenissen van beide bekrachtigingen van de eerste en tweede engelen in de

Milleritische geschiedenis, en ook de geschiedenis van de bekrachtiging van de derde engel op 9/11, verschaffen getuigenissen voor de bekrachtiging van de boodschap van de Middernachtsroep, die in juli 2023 kwam.

De periode van de verzegeling begint op 11 september en eindigt bij de zondagswet. Zij begint met Christus die enkele druppels van de late regen blaast en eindigt met vuurtongen die op Pinksteren een boodschap naar de wereld dragen. Petrus duidde Pinksteren aan als een vervulling van Joël. Aangezien dat de feitelijke stand van zaken is, bevestigt dit dat ook het blazen van Christus een vervulling van Joël was, want het pinksterseizoen heeft een specifiek begin en einde die aantonen dat de alfa ook de omega is. Op de dag van Christus' opstanding werd het eerstelingenoffer van de gerst gebracht, en vijftig dagen later, op Pinksteren, werd het eerstelingenoffer van de tarwe omhooggeheven. 11 september is een voorafschaduwing van de Middernachtsroep, die vlak vóór de zondagswet komt en erheen leidt. De volmaakte vervulling van de voorstelling van de Middernachtsroep in Zacharia 9:9 ligt na juli 2023.

Verheug u zeer, o dochter van Sion; juich, o dochter van Jeruzalem: zie, uw Koning komt tot u: Hij is rechtvaardig, en een Heiland; nederig, en rijdende op een ezel, en op een veulen, het jong van een ezelin. Zacharia 9:9.

Zo stemt Zacharia overeen met Jesaja's uitbeelding van Gods volk als een kroon, maar hij voegt eraan toe dat de kroon ook de banier is, toen hij optekende: „want zij zullen zijn als de stenen van een kroon, opgeheven als een banier over zijn land“, en Zacharia weerklinkt verder de vreugde die verbonden is met Joëls symbolen van „koren“ en „nieuwe wijn“, door te verklaren: „koren zal de jongemannen vrolijk maken, en nieuwe wijn de maagden.“ Wanneer wij het verslag van de dronkaards van Efraïm in hoofdstuk achtentwintig overwegen, let er dan op dat dit het bijbelse hoofdstuk is dat de „rust en de verkwikking“ aanduidt. Dit is een van de voornaamste Schriftgedeelten aangaande de late regen, zodat deze dronkaards van Efraïm dezelfde dronkenlieden moeten zijn van wie Joël spreekt.

Wee de kroon der hoogmoed, den dronkaards van Efraïm, welke heerlijke schoonheid een verwelkende bloem is, die staat op het hoofd der vette dalen van hen die door wijn zijn overmand! Zie, de Heere heeft een machtige en sterke, die, als een hagelstorm en een verwoestende orkaan, als een vloed van machtige, overstromende wateren, haar met de hand ter aarde zal werpen. De kroon der hoogmoed, de dronkaards van Efraïm, zal met voeten vertreden worden; en de heerlijke schoonheid, die staat op het hoofd van het vette dal, zal een verwelkende bloem zijn, en als de vroegrijpe vrucht vóór de zomer, die hij die haar aanziet, zodra hij haar ziet, terwijl zij nog in zijn hand is, verslindt. Te dien dage zal de Heere der heirscharen zijn tot een kroon der heerlijkheid en tot een sierlijke diadeem voor het overblijfsel van Zijn volk, en tot een geest des oordeels voor hem die ten gerichte zit, en tot sterkte voor hen die den strijd naar de poort terugbrengen. Maar ook dezen dwalen door wijn, en door sterken drank raken zij van den weg af; de priester en de profeet dwalen door sterken drank, zij worden door wijn verzwolgen, zij raken van den weg af door sterken drank; zij dwalen in het gezicht, zij struikelen in het oordeel. Want alle tafels zijn vol braaksel en vuiligheid, zodat er geen plaats rein is. ...

Staat stil en verbaast u; roept uit en schreeuwt: zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij wankelen, maar niet van sterke drank. Want de HEERE heeft over u uitgestort de geest van diepen slaap, en Hij heeft uw ogen gesloten; de profeten en uw oversten, de zieners, heeft Hij bedekt. En het gezicht van dit alles is u geworden als de woorden van een verzegeld boek, dat men geeft aan iemand die geleerd is, met de woorden: Lees dit toch; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld. En het boek wordt gegeven aan hem die niet geleerd is, met de woorden: Lees dit toch; en hij zegt: Ik ben niet geleerd.

Daarom zeide de Heere: Omdat dit volk tot Mij nadert met zijn mond en Mij eert met zijn lippen, maar zijn hart ver van Mij verwijderd houdt, en hun vreze voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik zal voortgaan wonderlijk te handelen met dit volk, wonderlijk en verwonderlijk; want de wijsheid van hun wijzen zal vergaan, en het verstand van hun verstandigen zal verborgen worden. Wee hun die diep graven om hun raad voor de Heere te verbergen, wier werken in de duisternis zijn, en die zeggen: Wie ziet ons, en wie kent ons? O, uw omkering van zaken! Zal de pottenbakker geacht worden als leem, zodat het maaksel van zijn maker zou zeggen: Hij heeft mij niet gemaakt? Of zou het geformeerde van hem die het formeerde zeggen: Hij had geen verstand? Jesaja 28:1–8; 29:9–16.

De Heer zal onder de dronkaards van Efraïm een „wonderlijk werk” doen, terwijl Hij hun wijsheid en inzicht wegneemt, juist die twee elementen die verbonden zijn met het verstaan van de toename van kennis wanneer een profetische boodschap wordt ontzegeld. Het zijn de wijzen die verstaan. Een deel van het „wonderlijk werk” is het wegnemen uit de gedachten van de dronkaards van Efraïm van de kennis die door de Leeuw uit de stam van Juda is ontzegeld. De scheiding van de wijzen en de goddelozen maakt deel uit van het „wonderlijk werk” van de Heer. Het is het eeuwige evangelie. Nadat Christus de kibbelende Joden door de gelijkenis van de wijngaard had geleid en hen aldus ertoe had gebracht hun eigen oordeel uit te spreken, stelde Hij een vraag uit Psalm 118:

De steen die de bouwlieden verworpen hebben, is tot een hoofd des hoeks geworden. Dit is van de HEERE geschied; het is wonderlijk in onze ogen. Dit is de dag die de HEERE gemaakt heeft; laat ons op die dag ons verheugen en verblijd zijn. Psalmen 118:22–24.

De Heer zal onder de dronkaards van Efraïm „een wonderlijk werk en een wonder” volbrengen, en dit omvat het wegnemen van hun vermogen de waarheid te herkennen. De „hoeksteen” is wonderbaar in de ogen van hen die Joëls „nieuwe wijn” bezitten.

De dronkaards kunnen het verzegelde boek niet lezen, hetzij het leiderschap dat als „geleerd” wordt voorgesteld, hetzij de leken die door de „ongeleerden” worden vertegenwoordigd. Het is voor de dronkaards onmogelijk het profetische getuigenis van de Schrift, voorgesteld als „het verzegelde boek”, op juiste wijze te verstaan. De dronkaards worden bovendien tweemaal aangeduid als zijnde „van de weg af.” Opnieuw wordt dit vastgelegd in Jesaja achtentwintig, een vooraanstaande schriftplaats over de late regen, waar Jesaja de „rust en verkwikking” aanduidt waarnaar de dronkaards niet wilden horen. De „rust en verkwikking” is een boodschap, want zij kan worden gehoord.

Die dronkenschap heeft de dronkaards afgevoerd van Jeremia's „oude paden”, die de „weg” zijn om daarop te wandelen en de late regen te vinden, door Jeremia voorgesteld als „rust”. De verwerping van de boodschap van de late regen door de dronkaards van Efraïm is een specifiek onderwerp van Gods Woord. Zij zijn dronken omdat zij weigerden terug te keren tot de fundamentele geschiedenis, die het blauwdrukpatroon verschaft voor de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend, welke de geschiedenis van de late regen is.

Het „wonderbare werk” dat aan de dronkaards van Efraïm wordt voltrokken, vindt plaats tijdens de uitstorting van de late regen. Tijdens de late regen brengt een beproevende boodschap twee klassen van aanbidders voort, die worden uitgebeeld door de „wijn” waarvan zij drinken. De goddelozen hebben geweigerd hun profetische toepassing te baseren op de lijnen van de gewijde geschiedenis, en zij die de „regel op regel”-methodologie van Jesaja achtentwintig hanteren, drinken van de „nieuwe wijn”. De dronkenschap van de goddelozen openbaart zich in hun onvermogen de profetie te verstaan, en hun blinde toestand werd veroorzaakt door een onwil om terug te keren tot de oude paden van het fundament. Jezus bestrafte de kibbelende Joden door te vragen of zij ooit hadden gelezen over de steen die verworpen wordt en tot hoofd des hoeks wordt.

De steen die tot het hoofd des hoeks wordt, stelt voor dat de profetische waarheid inhoudt dat het fundament of de hoeksteen in de sluitsteen wordt verdubbeld. De alfa-steen is ook de omega-steen. Het voornaamste profetische beginsel dat de methode van regel op regel vaststelt en draagt, (welke de methode van de late regen is,) is dat het begin van een zaak het einde van een zaak illustreert. Het voornaamste profetische beginsel in de Milleritische beweging was het dag-voor-een-jaarbeginsel, dat werd bevestigd toen de engel van Openbaring tien nederdaalde. Het voornaamste profetische beginsel in de beweging van de honderdvierenveertigduizend is dat het begin het einde illustreert, hetgeen werd bevestigd toen de engel van Openbaring achttien nederdaalde.

Gods profetische Woord is zeer gedetailleerd in zijn uiteenzetting van de factoren die met de late regen verband houden. Een van die feiten is dat de dronkaards van Efraïm niet in staat zijn de late regen te herkennen, en dit werd getypeerd door de Joden die tegen Petrus zeiden dat de discipelen dronken waren. Het hoofdprincipe van de methodologie wordt herhaaldelijk rechtstreeks uiteengezet als Alfa en Omega binnen Gods Woord, maar het Woord is voor hen verzegeld geweest. De methodologie, de voornaamste profetische regel en de boodschap van de late regen behoren tot de geheiligde thema's in een profetische historische lijn die wordt voorgesteld als een „wonderbaar werk”.

Opnieuw kwam het woord van de HEERE der heerscharen tot mij, zeggende: Zo zegt de HEERE der heerscharen: Ik heb met grote naijver voor Sion geijverd, ja, met grote grimmigheid heb Ik voor haar geijverd. Zo zegt de HEERE: Ik ben naar Sion teruggekeerd en zal in het midden van Jeruzalem wonen; en Jeruzalem zal genoemd worden: stad der waarheid; en de berg van de HEERE der heerscharen: de heilige berg. Zo zegt de HEERE der heerscharen: Nog zullen oude mannen en oude vrouwen in de straten van Jeruzalem wonen, ieder met zijn staf in zijn hand vanwege zijn hoge leeftijd. En de straten van de stad zullen vol zijn van jongens en meisjes, spelend in haar straten.

Zo zegt de HEERE der heirscharen: Indien het wonderlijk is in de ogen van het overblijfsel van dit volk in deze dagen, zou het ook wonderlijk zijn in Mijn ogen? spreekt de HEERE der heirscharen. Zo zegt de HEERE der heirscharen: Zie, Ik zal Mijn volk verlossen uit het land van de opgang der zon en uit het land van de ondergang der zon; en Ik zal hen brengen, en zij zullen wonen in het midden van Jeruzalem; en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn, in waarheid en in gerechtigheid. Zo zegt de HEERE der heirscharen: Laat uw handen sterk zijn, gij die in deze dagen deze woorden hoort uit de mond van de profeten, die er waren ten dage dat de grondslag van het huis van de HEERE der heirscharen gelegd werd, opdat de tempel gebouwd zou worden. Want vóór die dagen was er geen loon voor de mens, noch loon voor het vee; ook was er geen vrede voor hem die uitging of inging vanwege de benauwdheid; want Ik zette alle mensen, ieder tegen zijn naaste. Maar nu zal Ik voor het overblijfsel van dit volk niet zijn als in de vorige dagen, spreekt de HEERE der heirscharen. Zacharia 8:1–11.

Zacharia verklaart: „Laat uw handen sterk zijn, gij die in deze dagen deze woorden hoort uit de mond der profeten, die er waren op de dag dat het fundament van het huis des Heeren der heirscharen werd gelegd, opdat de tempel gebouwd zou worden.” Wat Gods volk versterkt, is de boodschap van het fundament dat tot de sluitsteen wordt. Die boodschap is dat de Milleritische geschiedenis wordt herhaald in de geschiedenis van de honderdvierenveertigduizend.

Christus vraagt: „Indien het in de ogen van het overblijfsel van dit volk in deze dagen wonderbaarlijk is, zou het dan ook in Mijn ogen wonderbaarlijk zijn?” Die vraag duidt de profetische periode van Gods „wonderbaar werk” aan, dat het onderwerp is van elke profetie, maar zij wijst ook op het moment waarop de Laodiceïsche beweging van de honderd vierenveertigduizend overgaat in de Filadelfische beweging van de honderd vierenveertigduizend. Het is hetzelfde punt als waarop zij verzegeld worden, en hetzelfde punt waarop de beweging verandert van strijdend in triomferend, hetgeen ook het punt is waarop het werk van het verenigen van goddelijkheid met menselijkheid onder deze groep mensen wordt voltooid, terwijl het heiligdom werkelijk wordt gereinigd. Dit kan in de verzen worden herkend, want de profetische geschiedenis die door Zijn „wonderbaar werk” wordt voorgesteld, is wonderbaarlijk in Gods ogen en in de ogen van het overblijfsel, en oog in oog is een symbool van eenheid. De eenheid die hier wordt voorgesteld, spreekt van de verzegeling van Gods volk, dat het Lam volgt waarheen Het ook gaat, en dat een punt heeft bereikt waarop het liever zou sterven dan te zondigen en het karakter van Christus verkeerd voor te stellen.

Micha identificeert de fundamentele geschiedenis van het oude Israël als „wonderbare dingen”.

Gelijk de dagen van uw uittrekken uit het land Egypte zal Ik hem wonderbare dingen doen zien. Micha 7:15.

De „wonderbare werken” vormen fundamentele geschiedenis, die „wonderbaar” is omdat die fundamentele geschiedenis in de eindgeschiedenis wordt herhaald, voorgesteld door de sluitsteen. De „wonderbare werken” zijn de geschiedenis die begint met de hoeksteen en eindigt met de „sluitsteen”. Zijn „wonderbare werken” werden geopenbaard in de geschiedenis van Mozes en herhaald in de geschiedenis van Christus. Mozes was de hoeksteen en Christus was de sluitsteen.

Profetisch is Mozes alfa en Christus omega.

„Beginnende bij Mozes, de ware Alfa van de bijbelse geschiedenis, legde Christus in al de Schriften uit wat op Hem betrekking had.” *The Desire of Ages*, 797.

Mozes onderwijs, en Petrus gebruikte de woorden van Mozes met Pinksteren om aan te duiden dat Mozes een type van Christus was.

Maar God heeft aldus vervuld wat Hij tevoren door de mond van al Zijn profeten had verkondigd, namelijk dat de Christus lijden zou. Kom dan tot inkeer en bekeert u, opdat uw zonden uitgewist worden, wanneer de tijden van verkwikking zullen komen van het aangezicht des Heeren; en Hij Jezus Christus zenden zal, Die u tevoren verkondigd is; Die de hemel moet ontvangen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft door de mond van al Zijn heilige profeten van oudsher. Want Mozes heeft waarlijk tot de vaders gezegd: De Heere, uw God, zal u uit uw broeders een Profeet verwekken, gelijk mij; naar Hem zult gij horen in alles wat Hij tot u spreken zal. En het zal geschieden dat alle ziel die naar die Profeet niet zal horen, uit het volk uitgeroeid zal worden. Ja, ook al de profeten, van Samuël af en die daarna gevolgd zijn, zovelen als er gesproken hebben, hebben ook deze dagen tevoren verkondigd. Handelingen 3:18–24.

Mozes als alfa en Christus als omega werd bevestigd door Petrus' tweede getuigenis van Mozes bij de uitstorting met Pinksteren, en daarmee benadrukt en identificeert Petrus dat een wezenlijk bestanddeel van de boodschap van de late regen (en van de daartegen opgeworpen controverse) het profetische beginsel van „alfa en omega” is. Dat beginsel is voor de honderd-vierenveertigduizend het equivalent van het jaar/dag-beginsel in de Milleritische geschiedenis. Het beginsel van „alfa en omega” is het beginsel dat ‘het fundament tot de sluitsteen wordt’; het is het beginsel van ‘Mozes en het Lam’; en wordt daarom door de inspiratie aangeduid als een van de verzen in het lied van de wijngaard, dat ook het lied van Mozes en het Lam is.

Het begin en het einde die door de verschillende profetische lijnen worden voorgesteld, vertegenwoordigen de geschiedenis waarin God Zijn „wonderbare werken” volbrengt, en het is het licht dat voortkomt uit het herkennen van wat het symbool van „wonderbare werken” voorstelt, dat een Laodiceër in een Filadelfiër verandert en hem aldus tot een steen maakt in een tempel die gebouwd wordt, zoals de Milleritische tempel in 46 jaren werd gebouwd in de aanloop naar 22 oktober 1844, toen de Heere plotseling tot Zijn tempel kwam.

Indien gij anders gesmaakt hebt dat de Heere goedertieren is. Tot Wie komende, als tot een levende Steen, wel van de mensen verworpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar, wordt ook gijzelf, als levende stenen, opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. Daarom is ook vervat in de Schrift: Zie, Ik leg in Sion een uitersten Hoeksteen, uitverkoren en dierbaar; en wie in Hem gelooft, zal geenszins beschaamd worden. U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar voor de ongehoorzamen geldt: De steen die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoots en een rots der ergernis, namelijk voor hen die zich aan het woord stoten, ongehoorzaam zijnde; waartoe zij ook gezet zijn. Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen

volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontferming verkregen hebt. 1 Petrus 2:3–10.

Geroepen te worden tot Zijn wonderbaar licht geeft aan wanneer de roeping wordt gedaan, want de wegmarkering van 1888, die door inspiratie wordt uitgelijnd met de opstand van Korach in de alpha-geschiedenis van Mozes, wordt, wanneer zij naar de laatste dagen wordt gebracht, uitgelijnd met 9/11, wanneer de boodschap aan Laodicea volgens de inspiratie met de derde engel aankomt. Laodicezen zijn in de profetie „blind”, hetgeen betekent dat zij in duisternis verkeren, en de oproep om uit de duisternis te komen begon toen de boodschap aan Laodicea aankwam in 1856, 1888 en 9/11. Op 9/11 was de „oproep uit de duisternis” niet alleen een oproep om het licht van de engel van Openbaring achttien te verstaan, maar ook een roeping van de hoorder tot juist die geschiedenis waarin Gods „wonderbare werken” hun volmaakte vervullingen zullen vinden.

In de afgelopen drie decennia is herhaaldelijk aangetoond dat de profetische definitie van het „eeuwige evangelie” een geschiedenis is waarin een profetische waarheid wordt ontzegd die een drievoudig toetsingsproces in gang zet, met twee onderscheidende kenmerken in de drie beproevingen. De eerste twee beproevingen verschillen van aard van de derde, want de derde is een lakmoesproef die aantoont of u de eerste en tweede beproevingen hebt doorstaan. Het andere onderscheidende kenmerk van het eeuwige evangelie is dat u de huidige beproeving moet doorstaan om betrokken te zijn bij de daaropvolgende beproeving.

De geschiedenis van de „wonderbare werken” is tevens de geschiedenis waarin het „eeuwige evangelie” zijn hoogtepunt bereikt, want het uur van het oordeel dat door de eerste engel wordt aangekondigd en als het eeuwige evangelie wordt aangeduid, vindt zijn volmaakte vervulling met aanvang op 9/11. Het oordeel waarvoor de Millerieten werden gewaarschuwd, was 22 oktober 1844, toen de deur werd gesloten in de gelijkenis van de tien maagden, en dit was aldus een type van de zondagswet, wanneer de deur in de gelijkenis van de tien maagden opnieuw wordt gesloten. 9/11 kondigt aan dat het uur van Gods uitvoerend oordeel aanvangt bij de zondagswet, evenals de Millerieten aankondigden dat het uur van het onderzoekend oordeel begon op 22 oktober 1844.

Van 11 september tot aan de zondagswet is er een periode die wordt voorgesteld als „Gods wonderbare werken”, en evenals de funderingssteen die „het hoofd des hoeks” wordt, en evenals „het Pinksterseizoen”, en evenals „Habakuk hoofdstuk twee”, en evenals „de verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend”, en evenals „de beproevingstijd van het beeld van het beest”, en evenals „het eeuwige evangelie”, en evenals „de heilige geschiedenis van 1840 tot 1844”, en als de geschiedenis van „Openbaring hoofdstuk tien”, en als „de geschiedenis van Christus’ doop tot aan Zijn dood.”

De geschiedenis die in een fractal door Zijn doop werd voorgesteld, luidde de periode van 2520 dagen in die aan het kruis eindigde. Christus’ doop stelde Zijn dood, begraving en opstanding voor, hetgeen aan het einde van de 1260 dagen letterlijk werd vervuld.

Toen de Heilige Geest nederdaalde bij de doop van Christus, was dit een voorafschaduwing van de nederdaling van de engel van Openbaring achttien op 9/11. 1260 profetische dagen later werden de

gebeurtenissen die door de doop werden gesymboliseerd letterlijk vervuld aan het kruis. De geschiedenis vanaf de doop tot aan het kruis bevat een symbolische alpha-geschiedenis, die aan het einde van de periode letterlijk wordt vervuld. De alpha- en omega-geschiedenissen zijn fractalen van de gehele overkoepelende geschiedenis. De geschiedenis vanaf de doop tot aan het kruis is „Gods wonderbare werken”, en die geschiedenis wordt ook weergegeven door „Christus’ doop” en eveneens door Zijn letterlijke „dood, begrafenis en opstanding”, en daarom ook door „de doop van het oude Israël in de Rode Zee”, en eveneens door „de doop van de acht zielen gedurende de geschiedenis van Noach”. Al deze perioden vertegenwoordigen de geschiedenis van Zijn „wonderbare werken”.

Wat het getal 8 als symbool van de opstanding betreft, waren het die acht zielen in de ark die de eerste vermelding vormen van het getal acht als symbool; en volgens de regel van de eerste vermelding liggen alle profetische bijzonderheden in die eerste vermelding besloten. Die acht zielen gaan van de oude aarde naar een nieuwe aarde, is het niet?

Die acht zielen beleefden de tijd van de regen, maar allen die de waarschuwingsboodschap van de regen verwierpen, stierven, nietwaar? De „8” zielen die naar de nieuwe aarde gaan en die worden voorgesteld door de geschiedenis van de verworpen waarschuwingsboodschap, de gesloten deur, de regen en de nieuwe aarde, gingen door een bedelingsverandering van de oude wereld naar de nieuwe wereld.

De bedelingsverandering die de acht zielen kenmerkt, welke de honderd vierenveertigduizend zijn, is de overgang van Laodicea naar Filadelfia, wat tevens de overgang is van de strijdende kerk, samengesteld uit tarwe en onkruid, naar de triomferende kerk, samengesteld uitsluitend uit het eerstelingsgarve-offer van tarwe dat als een banieroffer wordt opgeheven opdat de gehele wereld het zal zien, gelijk aan het aanschouwen van een eenzame boot op stormachtige wateren. Die mensen zijn de 8 die uit de 7 is, en de geschiedenis van de overtocht van de ark en de doortocht door de Rode Zee zijn beide illustraties van Zijn „wonderbare werken”.

Die zielen zijn degenen die werden opgewekt ter vervulling van Openbaring 11:11. Zij zijn Gods verbondsvolk, vertegenwoordigd door hun vader Abraham, die het teken van het verbond droeg door de besnijdenis die op de achtste dag moest plaatsvinden.

Al deze lijnen vertegenwoordigen dezelfde tijdsperiode, en die tijdsperiode begint met de fundamenten van 11 september en eindigt bij de zondagswet. 11 september is de hoeksteen van het fundament en de zondagswet is de sluitsteen. In de geschiedenis van de herbouw van Jeruzalem in de dagen van Nehemia en Ezra werd het fundament voltooid tijdens de geschiedenis van het eerste decreet, en de tempel zelf was ruimschoots vóór het derde decreet voltooid. In de Milleritische geschiedenis werden de fundamenten gelegd in mei 1842, toen de kaart van 1843 werd gepubliceerd. De Milleritische tempel zou zesenzeventig jaar in aanbouw zijn, van 1798 tot 1844. Vóór 22 oktober 1844 was de Milleritische tempel voltooid, waarbij de sluitsteen de Middernachtsroep was. Toen de Middernachtsroep op 22 oktober 1844 ten einde liep, had de alfa en het derde decreet van 457 v.Chr. zijn tegenhanger ontmoet in de omega van 1844. 457 v.Chr. als de alfa van de 2300 jaren en 1844 als de omega. Beide op één niveau hetzelfde, want zowel een

decreet als een engel zijn boodschappen, en beide zijn een type van de zondagswet, waar er een decreet zal zijn en waar de boodschap van de derde engel aanzwelt tot een luide roep.

Van 457 v.Chr. tot 408 v.Chr. werden negenenveertig jaar door Daniël aangeduid als de periode waarin de Joden de herbouw zouden voltooiën: „de straat zal opnieuw gebouwd worden, en de muur, zelfs in benauwde tijden.”

Weet dan en versta, dat vanaf het uitgaan van het bevel om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen tot op de Messias, de Vorst, zeven weken en tweeënzestig weken zullen zijn; de straat zal opnieuw gebouwd worden, en de muur, zelfs in benauwde tijden. Daniël 9:25.

457 v.Chr. en 1844 zijn de alfa en de omega van de profetie van de 2300 jaren. Zij zijn beide een type van de zondagswet, want als een alfa en omega zijn zij dezelfde, en de teleurstelling van 1844 wordt door inspiratie in verband gebracht met de teleurstelling van het kruis. Indien 1844 een type is van het kruis, en dat is het, dan doet zijn alfa-tegenhanger (457 v.Chr.) dat eveneens. 1844 tot 1863 beeldt het beproevingsproces van de derde engel uit. Dat beproevingsproces wordt voorgesteld door de 49 jaren tussen het derde decreet, het zondagswetdecreet, en de voltooiing van het werk aan de straat en de muur dat plaatsvindt in benauwde tijden.

457 v.Chr. tot 408 v.Chr. is de alfa-geschiedenis van de 2300 jaren, die de omega-geschiedenis van 1844 tot 1863 illustreert. Deze twee geschiedenissen beelden de geschiedenis uit van de honderdvierenvierenveertigduizend nadat zij verzegeld zijn bij de zondagswet tot de sluiting van de menselijke genadetijd. Het werk van de honderdvierenvierenveertigduizend is mannen en vrouwen terug te roepen naar de “oude paden”, hetgeen door Jesaja wordt voorgesteld als het herbouwen van de oude puinhopen, en hetgeen Jeremia aanduidt als het pad dat leidt tot de boodschap van de late regen. De “muur” is de wet van God, die de honderdvierenvierenveertigduizend aan de gehele wereld als een banier zullen voorhouden. Dit zal plaatsvinden in de benauwde tijden van de derde wee van de islam, want het is de islam die de volken vertoornt. Het werk en de benauwde tijden duren voort totdat Michaël opstaat.

Dus, als u kunt inzien dat 457 v.Chr. tot 408 v.Chr. een profetische periode is die begon bij het derde decreet en als type diende van een profetische periode die in 1844 begon met de komst van de derde engel en in 1863 eindigde, dan kunt u zien dat hun verbinding met de 2300-jarige profetie, hetzij als beginpunt, hetzij als eindpunt, hen ten opzichte van elkaar identificeert als alfa en omega. De benauwde tijden van Nehemia illustreren de benauwde tijd die voorafging aan en mede de Burgeroorlog omvatte. De periode van negenenveertig jaar in de alfa-geschiedenis vertegenwoordigt de periode van negentien jaar in de omega-geschiedenis. Die periode van negentien jaar werd ook uitgebeeld door de negentien jaren aan het begin van de vijfenzestigjarige profetie van Jesaja.

Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijfenzestig jaar zal Efraïm verbroken worden, zodat het geen volk meer zal zijn. Jesaja 7:8.

Jesaja bracht deze profetie naar voren in 742 v.Chr., en 19 jaar later, in 723 v.Chr., werd het noordelijke koninkrijk weggevoerd in gevangenschap voor 2520 jaar, eindigend in 1798. De 19

jaar van 742 v.Chr. tot 723 v.Chr. stemmen overeen met de 19 jaar van 1844 tot 1863, want de eerste 19 jaar zijn de alfa van deze profetie en de laatste 19 de omega. In de geschiedenis van 19 jaar werd de goddeloze koning Achaz door Jesaja geconfronteerd met de boodschap van de late regen, zoals weergegeven in vers acht als de boodschap van de „zeven tijden”. Achaz verwierp de boodschap, evenals het Laodicese Milleritische Adventisme in 1863.

In die periode bezocht de hogepriester van Achaz Assyrië, bracht het ontwerp van hun heidense tempel mee terug, en Achaz liet die bouwen op de voorhof van de tempel van God. Deze lijn loopt parallel met het verhaal van de ongehoorzame profeet die niet langs dezelfde weg naar Juda mocht terugkeren als waarlangs hij gekomen was, maar dat toch deed en misleid werd door een valse en leugenachtige profeet, hetgeen de terugkeer voorstelt naar de afvallige protestantse methodologie om zich te verbergen voor het Milleritische begrip van de „zeven tijden”, in een klassieke vervulling van een hond die terugkeert tot zijn eigen uitbraaksel.

Dit vond plaats terwijl een burgeroorlog tussen het noordelijke koninkrijk en het zuidelijke koninkrijk op gang kwam, en typeert aldus de Burgeroorlog in de Verenigde Staten toen de periode van 19 jaar werd herhaald. 742 v.Chr. tot 723 v.Chr. vertegenwoordigt de periode van 19 jaar van 1844 tot 1863, welke de periode van de zondagswet tot het einde van de genadetijd voorstelt. De geschiedenis van 9/11 tot aan de zondagswet is de geschiedenis van de toets van het beeld van het beest binnen de Verenigde Staten, die wordt gedupliceerd in de wereldwijde toets van het beeld van het beest die bij de zondagswet begint. Om deze reden vertegenwoordigen de perioden van 19 jaar die de zondagswet tot het einde van de genadetijd voorstellen, ook de geschiedenis van 9/11 tot aan de zondagswet, hetgeen de geschiedenis is van Zijn „wonderbare werken”.

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan.

En het woord des HEEREN kwam tot mij, zeggende: Mensenkind, wat is dat voor een spreekwoord dat gij in het land Israël hebt, zeggende: De dagen worden verlengd, en elk gezicht faalt? Zeg hun daarom: Zo zegt de Heere HEERE: Ik zal dit spreekwoord doen ophouden, en men zal het in Israël niet meer als spreekwoord gebruiken; maar zeg tot hen: De dagen zijn nabij, en de vervulling van elk gezicht. Want er zal in het huis van Israël geen ijdel gezicht noch vleierende waarzegging meer zijn. Want Ik ben de HEERE: Ik zal spreken, en het woord dat Ik spreken zal, zal geschieden; het zal niet langer uitgesteld worden; want in uw dagen, o weerspanning huis, zal Ik het woord spreken en het volbrengen, spreekt de Heere HEERE.

Opnieuw kwam het woord des Heren tot mij, zeggende: Mensenkind, zie, die van het huis Israëls zeggen: Het gezicht dat hij ziet, is voor vele dagen die nog komen moeten, en hij profeteert van tijden die verre zijn. Zeg daarom tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Geen van Mijn woorden zal langer worden uitgesteld, maar het woord dat Ik gesproken heb, zal geschieden, spreekt de Heere HEERE. Ezechiël 12:21–28.